

Forfatter: Skrøder, August Ludvig

Titel: BREV TIL: Holm, Harald Emil Larsenius FRA: Skrøder, August Ludvig (1868-10-16?)

Citation: Skrøder, August Ludvig: "BREV TIL: Holm, Harald Emil Larsenius FRA: Skrøder, August Ludvig (1868-10-16?)", i *Ungdomsbreve 1868-70 mellem Harald Holm og August Skrøder*, C. C. Petersens Bogtrykkeri, s. 63. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991772-000-shoot-L0019917720000010.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Ungdomsbreve 1868-70 mellem Harald Holm og August Skrøder

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Nørager, Fredagften.

Kjæreste Ven!

Allerede forleden Dag følte jeg Trang til at skrive Dig til, men iaften må jeg (Du må ikke fortælle Bøcher, at jeg så ofte skriver Dig til, for så bliver han vred, og det med Rette).

Det har været en mærkelig Dag idag, og jeg trænger til at udøse mit Hjerte, men først vil jeg fortælle Dig en lille s. 64 Hændelse. Forleden Dag var her Jagt, og efter en overdådig Middag, følte jeg mig ikke oplagt til at bestille Noget, men red en Tour. På Vejen kunde jeg ikke lade være at tænke på denne Idée, som jeg fortalte Dig om, at holde disse Foredrag. Skjøndt jeg har sådan en mægtig Lyst dertil, kan Du ikke troe, hvor jeg er bange derfor. Nå, da jeg nu red, tænkte jeg, hvis det nu virkelig skal blive til Noget, gid jeg så måtte møde den gamle Nielsen, men jeg turde knap tænke Tanken heelt ud. Imidlertid da jeg havde redet et Stykke, hvem seer jeg andet end den Gamle Selv, som gik sig en Tour i det deilige Veir og skulde hen at see til nogle Syge. Var det ikke mærkeligt. Jeg begyndte strax at fare i ham, hvordan hans Mening var, og han meente nu ligesom jeg, at jeg skulde begynde med Sagnhistorien, men, sagde han, så kom det jo fornemlig an på at sige det, som de ikke kunde læse sig til, f. Ex. udlægge Mytherne, når man stødte på dem. Meget Begreb har jeg jo rigtignok ikke derom, men det går vel nok. Det rolige Liv herude har forresten bevirket, som Du nok har mærket, at jeg har hengivet mig til lovlig meget unødvendig Grublen og Drømmen, læst en heel Deel uden bestemt Plan, men det maa have en Ende, nu maa jeg have et bestemt Arbeide. Idag er jeg begyndt på Thiersch for endelig engang at læse den til Ende. Det er en fortræffelig Bog, den Overbeviisning, som går derigjennem, har en Gang tidligere virket velgjørende på mig, da jeg af Brøchner var bragt ud i Tivlens Uføre, og nu håber jeg at skulle få et positivt Udbytte af den. Troer Du ikke, at det var Umagen værd at oversætte den. Det var i al Fald et Arbeide, som jeg troer, jeg vilde have betydelig Gavn af, deels synes jeg så udmærket om Bogen, deels troer jeg også, jeg har Evne til at omsætte fra fremmede Sprog på Dansk. Du kan jo tale med Jacobsen derom. Allerede tidligere har jeg haft s. 65 den Tanke og henvendte mig til den Gyldendalske Boghandel, der imidlertid erklærede med megen Tak for mit Tilbud, at det ikke var den beleiligt. Hvordan min Energi så pludselig er vågnet, skal jeg fortælle Dig, det vil også vise Dig Grevindens elskværdige Karakter, hvilket Du imidlertid ikke må lade komme videre. Igår Formiddags blev jeg kaldet over til hende. Først bad hun mig om for Fremtiden at gå en Tour med Børnene efter Læsetiden, men dernæst bad hun mig tage Plads, efter at hun først omhyggeligt havde lukket Døren. Hun syntes nemlig, at jeg ikke i den senere Tid tog det alvorligt nok og talte om det Meget, de betroede mig, da Karl jo allerede var 12 Aar, og at jeg f. Ex. Dagen forud var holdt tøj Time op før Tiden, for at gå ud at gjøre Gymnastik, og om Mandagen uden at spørge hende om Tilladelse havde ladet en Skolelærer, der var i Besøg i en heel Time fortælle et Sagn for Børnene istedetfor at læse. Så forfærdelig var det jo i Grunden ikke, men nok er det, jeg blev så opbragt, at jeg kun fremstammede Noget om, at det gjorde mig ondt, tog så mit Uhr op af Lommen, og da Klokken just var 12, reiste jeg mig uden videre for at gå ind til Børnene, og da hun nu meget ulykkelig begyndte at sige Noget om, at hun måtte sige, hvad der låe hende på Hjertet, for ellers gik hun og var kjed af det, vendte jeg mig om og fortalte hende i en just ikke meget venlig Tone, at det var naturligviis det bedste, at Alt var klart, eller sådan noget lignende. Kort efter kørte hun med Greven og en yngre Søster, der er her i Besøg, over til Sygehjemmet, hvor Rørdam holdt Forsamling. Du kan da tænke, at jeg ikke var i den behageligste Stemning, jeg var så vred, at jeg for Alvor tænkte på at reise min Vei. Nu havde hun i Grunden ganske Ret, for Dagen i forveien befandt jeg mig slet ikke godt, og da så Drengene ikke kunde deres Lektier, gik jeg ud at spadserere med dem s. 66 Kl. 1½, og hvad det Andet angår, så kan jeg nok mærke, at hun er vant til at blive adspurgt i de mindste Ting, og må derfor forarges over sådan en egenrådig Herre som mig. — Da jeg nu tænkte over Sagen fandt jeg også, at jeg måske af Godmodighed, måske af Ladhed virkelig havde ladet det gåe for sløit i den senere Tid, snakkede derfor først en Stund med Karl og lod ham læse sine Lektier på mit Værelse, og Enden blev da med ham efter nogle Tårer og Beklagelser og nogen Læmpelse fra min Side, at han, da han var færdig, erklærede uden Anledning fra mig, at fra imorgen vilde han nu begynde på en anden Måde at læse sine Lektier, og idag er han kommen til det Resultat, at når man først kom rigtig i Gang med det, var det vist ganske morsomt at lære sine Lektier. Så det blev jo ganske let ordnet. Hvad nu mig selv angår, så forestillede jeg mig Selv, at der var dog intet Sted, der for Øieblikket passede bedre for mig end netop dette, og skjøndt jeg jo ellers nok så kry stoler på Fremtiden, så vilde det dog vist ikke see så lyst ud, når man selv forspilder sin Lykke, og fremforalt var der så Hensynet til min Moder. Ja, det seer noget komisk ud, men Du kan tænke Dig til min Stemning, når jeg havde sådanne Tanker. Om Aftenen kom de først hjem efter Sengetid, så Grevinden gik strax til Ro, uden at jeg fik talt med hende. Imorges ventede jeg på, at der skulde komme Bud efter mig, men Klokken blev 8¼, så gik jeg over, og fik da at vide, at de havde sunget i Grevindens Soveværelse, da hun var træt fra igår. Nå sådan, tænkte jeg. Min Beslutning var imidlertid tagen, og den skulde udføres. Ved Frokostbordet, hvor vi Alle var samlet, talte vi så godt som muligt, og jeg må beundre Greven, at han, skjøndt han naturligviis kjendte hele Historien, dog var så forekommende mod mig. Efter Bordet gik hun ind på sit Værelse, og for at spænde mig til det s. 67 Yderste, var den Ene efter den Anden inde hos hende, så jeg måtte sidde og vente i Salen ved Siden af. Endelig gik hendes Dør op, og hun gik igjennem Stuen for at gå ind til Greven. Jeg mandede mig op og bad hende om en Samtale. I dyb Taushed tog vi Plads på de samme Stole som igår, og med største Ro begyndte jeg at fortælle hende, at jeg skyldte hende en Forklaring for min mildest talt uhøflige Opførsel, men det havde gjort mig så ondt, hvad hun sagde, og det desmere, da jeg virkelig følte, at det var begrundet, så jeg i Øieblikket

ikke kunde være anderledes. — Hun var da bleven så forskrækket ved at see, hvor heftig jeg var bleven, så at hun var kommen til at sige meer, end hun egentlig vilde. Jeg meente jo, hun var lovlig ængstlig for sine Børn o.s.v.; hvordan nu Samtalen ellers faldt, husker jeg ikke, men nok er det, jeg bad hende, at hvis der var Noget i Veien, måtte hun endelig altid strax komme med det, og efter mange Omtaleiser af min Rarhed og det Gode hos mig, kom det da frem, at hun syntes undertiden jeg var noget ubeskedent, og at jeg stolede for meget på mig selv, og at jeg nødvendig måtte famle i det, så ung jeg var, hvorfor hun også for min Skyld var glad ved, at Rørdam var kommen, da det var en erfaren Skolemand, jeg kunde have Gavn af at tale med. — Det var jo rigtignok drøie Ting at tage imod, men jeg blev slet ikke heftig denne Gang, blev tvertimod grulig rørt og trykkede hendes Hånd meget varmt, istedet for, som jeg rigtignok skulde have gjort, at føre den med Ærbødighed til mine Læber. Er hun nu ikke en Engel? Ganske veltilmode har jeg just ikke været idag, men det må jo gåe over, nu skal jeg dog see at blive beskedent. Men du kan dog see, at jeg kan have nogen Gavn af at være her. Nu håber jeg ikke, at denne omstændelige Bekjendelse enten har kjedet Dig eller nedsat mig i dine Øine, og at Du viser dette ved at s. 68sende mig et Brev, skreven med det samme Sind, som Du veed dette er skrevet.

Der var i Grunden mange andre interessante Ting, som Du skulde have, men det kan nu vente til en anden Gang, thi Klokken er over 12.

Din Ven A. S.

P.S. Du må endelig ikke fortælle dette til Nogen, men er det dog ikke mærkeligt, at jeg kunde have den Styrke at sige til hende, hvad jeg gjorde, trods alle Anfægtelser, netop disse Ord fik jeg ligesom ved en Indskydelse, og hvor man dog mærker ved sådan en Leilighed, hvor Vorherre er god imod mig. Ja, det begynder at dages, men endnu er det rigtignok Nat. I Aften sad jeg netop ovre i Dagligstuen, medens jeg lyttede til Komtessens smukke Sang, at det var dog Alt som en Drøm. Gid Lyset snart fuldelig vil skinne for mig, og Dagen komme for os Alle.